

“NA PRKNECH SKONČÍME VŠICHNI.”

neděle 30. října 2016 / 1. číslo, 14. ročník přehlídky

ŽŇOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽŇÍ

LETOŠNÍ ŽŇĚ - O PŘEKVAPENÍ NEBUDE NOUZE

SPOJOVACÍ DVEŘE - KLAS NA CESTĚ ČASEM

RANNÍ ROZHOVOR S REŽISÉREM PŘEDSTAVENÍ MIROSLAVEM NYKLÍČEKEM

Dnes ráno doma u Nyklíčků.

Z: Musím s tebou udělat rozhovor do Žňovin, tak doufám, že budeš odpovídat tak, aby nám to zabralo pěkně celé Žňoviny.

Proč a kdy jsme se rozhodli pro Spojovací dveře?

Pro tuhle hru jsme se rozhodovali asi natřikrát. Když jsem hru přinesl poprvé, nechtěli ji klasáci dělat a mě se nepodařilo je přesvědčit. Myslím, že pak se to opakovalo ještě jednou. Mezitím se udělal Solaris a Ostře sledované vlaky a ostatní koukali, že nemají co hrát a já zase nechtěl dělat ty klasický francouzský konverzčky. Nakonec se výběr ustálil mezi Řeči a Spojovacími dveřmi. Řeči byli ještě náročnější na scénografii, takže nakonec jsme se dohodli na Dveřích, protože už všichni chtěli něco hrát. Nechal jsem je vyhladovět a vyšlo to.

Proč jsem si vybral a líbí se mi Spojovací dveře... Jeden z důvodů je, že miluju film Zítřka vstanu a opařím se čajem, nebo americkou trilogii Návrat do budoucnosti, které jsou o cestování časem a jsou výborné. Pak taky proto, že je to komedie, ale ne taková třeskutá, i když v každém divadle, co jsem dělal, mám tendenci

přidávat absurdní situace nebo fóky. I takový, co jsou na hraně vkusu nebo černého humoru. A mám všeobecně v divadle rád překvapení a myslím, že v téhle hře jich pár je.

Z: Měnili jsme něco na původním textu, nebo jsme ho ponechali, tak jak byl?

Na textu jsme neměnili nic, kromě pár výjimek, ale dost výrazně jsme ho seškrtali. Původní hra by podle mého odhadu trvala minimálně tři hodiny. Ale nikdy to nebudu vědět, protože jsme původní text ani nezkoušeli a žádnou jinou verzi jsem nikdy neviděl.

Z: Téměř vždy jsme se snažili dělat hru, která má nějaké téma, nějakou myšlenku. Myslíš, že i Spojovací dveře spadají do této kategorie?

Myšlenku a téma by měla mít každá hra... spíš jde asi o nějaký přesah nad rámec samotného příběhu. V tomhle jsou přeborníci porotci na nejruznějších soutěžích. I kdybys nedokázala myšlenku nebo téma přesně pojmenovat, oni to zvládnou...

Spojovací dveře... jedna z předností téhle hry je, že kdo chce,

téma s přesahem si v ní najde, kdo nechce, nemusí hledat a stačí, když si užije příběh nešťastné holky, která ke štěstí dojde a ještě přitom pomůže někomu dalšímu.

Možná teď řeknu něco, s čím spousta lidí nebude souhlasit, ale mám pocit, že téma téhle hry je podobné jako v naší minulé hře Solaris. Jen jsou k tomuto použity jiné prostředky. Když dostaneme příležitost, dokážeme svůj život změnit, chceme ho změnit nebo se necháme unášet osudem? Ale jak jsem řekla, kdo hledat nechce a přišel si odpočinout, snad se mu líbil příběh a jeho zpracování.

Z: Jaká je podle tebe největší přednost této hry a jaké jsou její nevýhody?

O jedné z předností už jsem mluvil. Tou další, hlavně pro Klas, je, že se ve hře uplatní dost lidí. Často děláme hry pro pár lidí a zbytek souboru zakrňuje a vymýšlí blbosti, místo aby na něčem makal. Myslím tedy divadelní hry jako takové, protože jinak se podílíme na spoustě akcí, kde se uplatní prakticky všichni členové souboru.

Nevýhodou je to, že se na hře podílí tolik lidí... Zatím to šlo, všichni jsme měli termín premiéry a snažili jsme se, ale bude asi těžké shodnout se termínově na dalších

Úvodní článek letošních Žňovin by nejspíš měli napsat ti, kteří vybírali program - byla by to dlouhá story o špatných termínech, odřeknutých vystoupeních, hledání her na poslední chvíli, atd., atd.

Ale taky story o překvapení. Na vernisáž, jež byla novinkou žní, dorazilo nebyvalé množství návštěvníků, včetně Míly Krále, který si nikdy žádnou vernisáž nenechá ujít. Roman Štětina je zkrátka pořád náš herec a lidé si ho pamatují.

A taky story o tom, že dělat divadlo má pořád smysl, o čemž se můžete až do soboty přesvědčit každý večer.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Kristýna Sladomelová

Pomalý počáteční rozjezd mě nejprve trochu vyděsil, ale po prvním průchodu spojovacími dveřmi jsem se začala postupně až výsostně bavit a na závěr musím konstatovat, že to byla moc podařená hra na dobře zvolené téma.

Daniela Malická

Pro mě to bylo dost vtipné, pěkný příběh, mělo to všechno. Pobavila jsem se, byl to hezký večer.

Tereza Malcovská

Řekla bych, že to sice možná nebyla nejzajímavější hra, kterou jsem kdy viděla, ale rozhodně byla jedna z nejvtipnějších. Líbilo se mi, že tam jsou prvky sci-fi a musím vyzdvihnout Zdenku Nyklíčkovou, úžasná jako vždycky. Role jí sedla, moc se mi to líbilo. Krásná hra.

Martin Žaloudek

Já myslím, že už jsem se dlouho tak nepobavil. Přesně to pasovalo do nálady, kterou jsem očekával. Asi jediná drobnost - na konci bych více očekával, že to skončí v romantickém duchu a ne v tom komediálním. Ale co se týká divadla, kam jsem chodil, tak už jsem pár let neviděl tak dobrou hru.

Ondřej Beníšek

Představení se mi celkově líbilo. Bylo to zajímavé, možná trochu delší, tak bych to zkrátil. Hodnotil jsem jedničkou.

Bohuš Fialová

Jsem velice ráda, že jsem viděla hru od souboru Klas. Moc jim děkuji, bylo to vynikající.

SPOJOVACÍ DVEŘE - KLAS NA CESTĚ ČASEM

představeních.

A nevýhodou je velikost scény, nebude moc míst, kde bychom mohli Dveře hrát. Ale bylo to vědomé rozhodnutí, se kterým se budeme muset poprat a nějak to zvládneme.

Z: Podle čeho sis vybíral herce?

No, vybíral... Když uvážím, že na hře se podílí téměř všichni, kteří jsou v současné době k dispozici, moc bych tomu výběr neřikal. Ne, že by měl Klas tak málo lidí, ale populační exploze v souboru trochu paradoxně vybilila naše řady.

Nerad bych ale, aby to vyznělo, jakože ti, co tam hrají, jsou z nouze ctnost. Zdenička a Majda byly jasný výběr hned od začátku. Starého, váženého pana Reece mohl hrát jen Venca nebo Honza Milota. Grázla mohl hrát Michal nebo já, ale já nerad hraju ve hře, kterou režuruju. Mladší byli jasní, protože jsou v přestárlém Klasu jediní. A zmateného komika máme v souboru jen jednoho... vlastně ještě Vencu Poldu, ale ten byl ze hry ze hry kvůli zmíněné populační explozi.

Z: Řekneme, jakým hrozným způsobem jsme zkoušeli? Jako že jsme na to vlastně měli spoustu času, takže jsme se na to asi trochu vyprdíli a kromě Vaška jsme ještě 3. září na víkendové zkoušce neuměli text?

Já bych to moc nerozváděl... prostě klasika Klasu. I když musím říct, že tolik času jsme zase neměli. Většinou začínáme zkoušet chvíli po žních, Dveře jsme začali až letos na konci dubna. Když přihlídneme k pauze o prázdninách, zkoušeli jsme necelé čtyři měsíce, což je myslím klasický rekord.

Z: Co scéna? Povyprávěj divákům, jak Saša s Vaškem chodili každou volnou chvíli do zkušebny a pořád něco řezali, vrtali, montovali. A že Hanka posledních 14 dní seděla u šicího stroje, až ho zavařila.

Co mám ještě říct, když jsi to všechno řekla v otázce? Kluci opravdu makali každou volnou chvíli a Hanka zavařila svůj šicí stroj. Jen díky těmto třem

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

Petr Ježek

Za mě bych řekl, že to absolutně nemělo chybu, já jsem si to užíval od začátku až do konce. Takže za mě pět z pěti. Naprosto dokonale, děkuji.

Nela Drozdová

Mně se hra moc líbila, myslím, že se to Klasu opravdu povedlo. Bratr podal výborný výkon, mohl by tedy trochu přibrat, je hrozně hubený. Ale jinak výborné, zasmáli jsme se, byla to legrace.

Bára Němcová

Bylo to krásné, veselé, nepředvídatelné, vtipné. Moc jsem se pobavila. Na Klášterec super věc. Hrozně mě baví, že to děláte.

Eliška Mračková

Bylo to moc hezké a perfektně zahrané.

Hanka Ježková

Mně se to moc líbilo. Asi nejvíc scény v koupelně, to byl super nápad, který se, myslím, líbil celému publiku. Hlavně to, že to vždycky mělo nějakou pointu. Že to vždycky vypadalo jinak a my jsme pak byli překvapení, co se z toho vždy vyvrátilo. I celý ten příběh je super. Hrozně moc se mi líbily výkony jak Majdy, tak Zdeničky, samozřejmě i ostatních herců a hereček, ale ty dvě byly fakt perfektní. To bylo, jako kdyby to bylo napsané pro ně.

lidem scéna stojí.

Z: Nebudeme si muset vždy na převoz objednat kamion?

Ne. Jednak na to nemáme, nejsme Rolling Stones nebo Kabáti. Jednak se to, ač to nevypadá, vejde do dodávky a do aut, která stejně kvůli počtu herců budou muset na štace vyrážet.

Z: Co ten mechanismus otáčecích dveří? Včera někteří diváci říkali, že by tam ani nemusely být.

Ze zkušeností vím, že na jevišti nemusí být nic a dá se hrát výborné divadlo. Ale proč? Jasně, možná by stačilo světlo a zvuk a všem by bylo jasné, že se něco změnilo. Jenže čas je především pohyb, všechno se mění, protože je to v pohybu. Proto jsem chtěl, aby se dveře otáčely a pokud to bude na mě, budou se otáčet dál. A navíc, když už se s nima Saša a Venca tak nadřeli...

Z: Ty jsi filmař. I při režirování divadla máš vždy trochu filmové vidění. Bylo to tak i v tomto případě?

Chtěl jsem to, ale ne vždycky to vyjde. Jak už jsem zmínil, tuhle hru jsem dělal taky proto, že mám rád film Zítřa vstanu a opařím se čajem. A když si ho teď tak v hlavě přehrávám, je trochu natočený jako divadlo.

Problém s "filmovým" přístupem k divadlu je ten, že film je vyprávěný hlavně střihem a velikostí záběrů. Divadlo nabízí jen jediný úhel a velikost záběru a střih

ZÍTRA UVIDÍTE

Mršťa Pršťa Mnoho povyku pro nic

Dámy a pánové! Přistupte blíže a neodstupujte od divadelní smlouvy. Uvidíte, co jste ještě neslyšeli a užijte, co zřítí možná ani nechcete! Klasiku v neklasickém hávu! Velkého Alžbětince ve světě karet!

Myslíte, že jest to nemožné? Teatro grando Šejkspiro vás přesvědčí, že pro komedianty není nic nemožné a chce vás pobavit tutti bene špektáklem, kde nechybí opravdová láska, nefalšovaná zrada, okřídlená fáma a přízemní negramotnost policejního sboru.

lze imitovat jen světlem a "černou pauzou" - dlouhou závěrkou. Takže nakonec jsem se jen snažil udělat ty pauzy co nejkratší, aby to aspoň trochu připomínalo film. Při zkoušení jsem ale moc nepřemýšlel, jestli to uděláme jako film nebo jako divadlo.

Z: Už ses smířil s použitou hudbou, nebo i po včerejšku ji chceš změnit?

Pro informaci připomenu všem nezainteresovaným, jak to bylo s hudbou, které je ve hře mimochodem velmi málo. Což je s podivem, protože já ve svých divadlech rád hudbu používám v množství větším, než mám.

Úvodní písničku od Bee Gees Stayin' Alive si vybral Miša, že je dost uštlá na tanec pošuka. Ostatní hudbu jsi mi tak trochu vnutila ty. Jsou to vlatné variace skladeb Bee Gees, včetně závěru, kde jsem měl úplně jinou představu - víc slzopudnou. Je to dáno tím, že už v původní verzi končí hra happy endem a to ještě větším, než končí naše verze a já chtěl ten happy end dodržet, navzdory tobě a dalším v divadle. Mám happy endy rád, tedy stejně jako nedoměřené konce, když na to přijde. Dávám na stejnou úroveň konec režisérské verze Blade runnera nebo závěr Lásky nebeské stejně jako něco mezi tím, jako je to ve Věčném svitu neposkvrněné myslí.

Hudba už nejspíš zůstane tak, jak je teď i když si hraju s pomyšlením, že bych to nahradil peckama z 50. a 60. let, jako jsme to měli v Haló.

Z: Jak jsi spokojený s premiérou?

Nejspíš musím být, když jsem jeden z těch, kdo se na ni podílel. Každá premiéra je výsledkem spousty věcí, z nichž jen na některé máme vliv, zvláště u kolektivního díla.

Jsem spokojený, navzdory tomu, že představa o podobě hotelového pokoje byla jiná, navzdory tomu, že představy o některých postavách byly taky jiné, navzdory tomu všemu jsem spokojený.

A samozřejmě taky doufám, že některé nepřesnosti časem ještě doklapnou na své místo. Jako každá premiéra je to samorost, do kterého teď párkrát zatnu sekyru a to by bylo, abych ty neotesance nezpracoval...

ŽŇOVINY PRO VÁS PŘIPRAVUJÍ:

ZDENIČKA A MÍRA NYKLÍČKOVÍ
ŠTĚPÁN MALAST, JAN VALTA

JAKUB HRBEK

DS KLAS

WWW.SDRUZENIKLAS.CZ